

Lovas István: Le a II. Lipót szobrokkal!

2014 február 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A múlt hét végén a Klubrádió kérdésére hallgatóinak 96 százaléka felelt úgy, hogy a magyarországi zsidó szervezeteknek bojkottálniuk kellene a holokauszt emlékévként ünnepeit.

EGY 10 MILLIÓS EMBERIRTÁS KIVITELEZ? JE NEM SZALONKÉPES! – VAGY MÉGIS, HA BELGA?

Nincs kétség afelől, hogy e rétegrádió hallgatói ugyanilyen arányban támogatnák azt az egykori gyurcsányi javaslatot is, hogy a politikai ellenfeleiket kóbor kutyaikként fogdossák össze és zárják be őket sintértelepre. Netán egy Kistarcsán restaurálandó koncentrációs táborba.

A megsemmisítése után is szóló „világhírű magyar adó” honlapján most az a hirdetés olvasható, hogy: „A Klubrádió bűvű? kereskedelmi csapatába értékesítési menedzsert keres”. A pseudo-megsemmisülés azonban nem csak e rádióállomás privilégiuma.

Kornis Mihály a rendszerváltás rutinos túlélője. 1990 óta immár a negyedik alkalommal érzi úgy, hogy megsemmisítik. „Mert ha jönnek a nyilasok, úgyszólván öngyilkosok leszünk, ez már le van vajazva, jöhet a Kövér oldalán Cseh Mária...” írta a minden balliberális rémforgatókönyvre vevő Élet és Irodalom 1997. március 21-i számában a jelenlegi parlamenti elnök mellett Torgyán József kiscgazda pártelnök feleségében is érezve a végzetet. Az író pénteken nyilatkozta a Klubrádióban, hogy a Szabadság-téren felállítandó német megszállási emlékmű miatt most már a megsemmisítés következik. Ezért indított el Facebook-kampányt ellene, csatlakozva a zsidó szervezetek tiltakozásához.

A magyar társadalom jó része ismét értetlenül csóválja a fejét, hiszen nemzedékeken át azt tanították neki az iskolában, hogy a németek a II. világháború során megszállták Magyarországot.

Így tudják a messze nem konzervatív tulajdonban lévő Wikipédiának az erről a történelmi tényről szóló szócikkei, valamennyi nyelven, amelyen olvashatók.

Azoknak viszont, akik érdeklődnek el tudják magyarázni azt is, hogy a kék ég miért barna (például: a veszélyre fogékonyabbak számára láthatóan vetül rá Európa sötét és megismélt?d? jövője), a német megszállás nem tény.

Az antiszemitizmussal eddig még nem vádolt Stephan Löwenstein e témáról a Frankfurter Allgemeine Zeitung című német lapban azt írta, a német megszállás után „ezernyi magyar politikust, köztük minisztereket foglyuk ejtettek, és részben őket is a német koncentrációs táborokba hurcolták”.

Aki erre azt válaszolja, hogy őket német megszállás nélkül is ugyanaz a sors érte volna, az klubrádiós értelmiségi.

Ugyanez a balliberális tábor hasonló harcot folytat szinte minden olyan szobor ellen, amelyet a jobboldali többség kíván magának felállítani.

És különös módon e tábor minden szava hatalmas visszhangot kap az idegen nyelvű sajtóban.

Mégpedig bármi áron. Itt van például a vezető francia lap, a Le Monde bécsi tudósítójának, Joelle Stolz hétvégi dilemmája. Bécsben szombaton súlyos zavargásokra került sor, miután a Szabadságpárt (FPÖ) Akadémikus Bálja ellen „antifasiszták” tüntettek. A bált nemcsak az osztrák, de egész Európa radikálisai részvételével a Hofburgban tartották meg, amelynek erkélyén Hitler jelentette be Ausztria Németországhoz csatolását. Strache pártvezér e közben a bálzókat „az új zsidóknak” nevezte, mert ma őket üldözik. Stolz asszony úgy döntött, ez nem hír. Helyette a budapesti szoborügyről írt Magyarország revizionizmust kockáztat címmel aggódva a Szabadság-térért és, mint szokta jobbközép kormányok esetén, miattunk.

A Stolz asszonyt is riasztó hazai tábor emberei naponta hasonlítják össze a genetikailag alsóbbrendű magyarokat („birka nép” és társai) számunkra elnyertelenül, leggyakrabban a felsőbbrendű mintának állított Nyugat-Európaéhoz képest.

A baj azonban az, hogy az összehasonlítással súlyosak a bajok. Szoborügyileg is. Nézzük Belgiumot, ahol az Európai Unió „szíve dobog”.

Michela Wrong, az Independent című brit lap 2005. február 23-i számában Belgium legsötétebb és leginkább rejtegetett titkáról cikke bevezetőjében azt írta: „Lipót királyt hűsként állítják be, amiért a Kongót 'civilizálta'. Most egy figyelemre méltó brüsszeli kiállítás mesél egy olyan brutális kizsákmányolásról, amely milliókat ölt meg és egy nemzetre hozott szégyent”. A cikk így zárul: „minden bizonnyal még hosszú idő telik el addig, ameddig a belgák II. Lipót - aki azonnal felismerhető kéréseivel kampós orrával és lapát alakú szakállával – szobraira mindennel tekintenek, csak nem tisztelettel”. A „Kongó emléke, a gyarmati időnk” címmel rendezett kiállítást Belgium fennállása 175-ik évfordulója alkalmával rendezték.

Azt az elsuhanó gondolatunkat most tegyük félre, hogyha egy elvetemült jobboldali magyar lap írta volna le ezt a mondatot Lipót orráról, a felháborodás mély hulláma azonnal átcsapna legalább Ausztriára, Németországra és Franciaországra. Azt viszont ne, hogy a brüsszeli elegáns Tervuren negyedben lévő, a korábbi belga gyarmatról, Kongóból rabolt kincsekkel rogyásig tele Közép-Afrika múzeum említett történeti kiállítása csupán pár darab fotóval állított emléket a megölteknek és azoknak, akiknek a kezét vagy lábát csapták le a gyarmatosítók.

Az 1898-tól 1908-ig tartó népirtásnak Adam Hochschild, az amerikai Berkeley Egyetem történelem tanára mértékadó könyve szerint 10 millió áldozata volt.

Amelynek nyomát a belgák már 1908-ban eltüntették. Pontosabban az Állami Kongó Irodaházban tárolt minden ilyen iratot II. Lipót parancsára elégették. Ezután arra adott utasítást, hogy a témában a Kongóban tárolt, összes dokumentumot is semmisítsék meg.

Ettől a pillanattól kezdve a belga uralkodók és a belga nép teljes egyetértésben megkezdte a totális hallgatást a szörnyű népirtásról. Arról a népirtásról van szó, amelynek eredményeként Kongó népessége a felére csökkent. A belga külügyminisztériumban a rá vonatkozó iratokon ez a felirat olvasható: „Ne pas a communiquer aux chercheurs!”, azaz kutatóknak nem adható ki.

Az „omerta” alól azért akad egy-két kivétel.

Mint a belga parlament képviselője, Laurent Louis aki lapunknak tavaly márciusban adott interjújában elmondta, 2012-ben javasolta a parlamentnek, hogy ismerje el a kongói népirtást. Képviselőtársai azzal söpörték le javaslatát, hogy „a politika nem a történelemről szól”.

A nagy afrikai filmrendező, Balufu Bakupa-Kanyinda lapunknak 2009 májusában adott interjújában a genocídiumról ezt mondta: „Belgium a népemot ölte meg”. Arra a kérdésre, hogy miért nem érdekli a világot ez a rettenetes népirtás, a kongói filmes ezzel felelte: „Mert az áldozatok feketék”.

A fentebb említett tervureni kiállítás megnyitása alkalmával lapunk interjút készített a belgiumi Löwen katolikus egyetemen afrikai kultúrát és nyelvészetet tanító Clémentine Faik-Nzuji professzor asszonnyal, aki arra a kérdésre, hogy kongói létére miként éli meg a népe felének kiirtásáról máig mélyen hallgató Belgiumot, azt felelte: „Én nem lehetek egyszerre itt Belgiumban, élvezve, amit Belgium nyújt, és ugyanakkor szidalmazom Belgiumot például az Egyesült Államokban. Mindannak ellenére, ami történt, a világ előtt meg akarom védeni. Ez emberi. Ha az ember összevész házastársával, akkor nem áll ki háza kapuja elé, hogy azt világgá kiabálja.”

A velejükig rasszista liberálisoknak persze csak egy..., ugye? II. Lipót szobra pedig maradjon. Mert a belgák szoborügyben is felsőbbrendűek, ugye?

Lovas István

(Magyar Nemzet, 2014-01-27)

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló